

er der nedsat et permanent revisionsudvalg vedrørende kræftfremkaldende stoffer, som ser på, om der er behov for at ændre reglerne.

Arbejdsmiljøinstituttet vil fortsat udføre forskning i sundhedsskadelige stoffer, koncentreret om områderne kræft, allergi og indeklima-gener.

Line Barfod (EL):

Nu taler ministeren om forskning inden for kræftfremkaldende stoffer, allergi og indeklima, og det er jo også væsentligt nok. Men det, mit spørgsmål i dag går på, er spørgsmålet om sundhedsskadelige stoffer som mangan, der har været på Stålvalseværket.

Jeg vil gerne høre, om ministeren kan bekræfte, at den gruppe af arbejdsmedicinere, som gennemførte undersøgelserne af de ansatte på Det Danske Stålvalseværk, i dag mangler penge til den videre forskning i mangan. Og så ville jeg gerne høre, hvordan forskningen i problemet omkring mangan kan sikres tilstrækkelige midler til at udvikle metoder til at belyse sammenhængen mellem manganpåvirkning og skader på centralnervesystemet, således at når de mangle, der har været udsat for mangan, begynder at få symptomer, også kan få det anerkendt som en arbejdsskade, og selvfølgelig helst, så man helt kan forhindre, at folk bliver udsat for mangan, så de bliver syge af det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Bjarne Laustsen som medspørger.

Bjarne Laustsen (S):

Man kan høre, at ministeren næsten kan en remse i søvne med hofter, knæ, proteser osv., og derfor skal Arbejdstilsynet så have beskåret deres midler, som gør, at tilsynene på virksomhederne bliver mindre. Er ministeren nu helt sikker på, at det ikke også kan føre til øgede udgifter for sundhedsvæsenet, for hvis det er sådan, at folk bliver syge af deres arbejde, vil det jo blot føre til længere ventetider?

Kl. 18.50

Må jeg minde om, at vi i dag har 140.000 mennesker, der er syge hver eneste dag, og at mange af dem er syge, fordi der findes et dårligt arbejdsmiljø.

Regeringen taler meget om, at vi skal have et større arbejdskraftudbud. Det er vi meget enige i. Er ministeren ikke enig i, at hvis det var sådan, at man kunne undgå de værste skader, kunne man hente en arbejdskraftreserve på måske

35.000-40.000 mennesker ved at sikre et godt arbejdsmiljø? Er det ikke værd at tage med? Er regeringen ikke optaget af, at vi skal have et godt arbejdsmiljø derude på arbejdspladserne?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Sagerne om manganforgiftning hos medarbejdere på Det Danske Stålvalseværk er dybt beklagelige, og set i bakspejlet burde der være taget hårdere fat noget før.

Arbejdstilsynet vurderer dog på grundlag af den nuværende viden, at der ikke i dag er problemer med sundhedsskadelig påvirkning fra mangan på Stålvalseværket, forudsat at alle fortsat er opmærksom på problemstillingen og følger de krav til sikkerhedsforanstaltninger, der er, og at udviklingen følges nøje.

Arbejdstilsynet vurderer, at Stålvalseværket står for langt det største forbrug af mangan i Danmark, og muligheden for udsættelse har været mest massiv her. Af andre steder, hvor man i forbindelse med arbejdet kan blive udsat for mangan, kan primært nævnes røg fra svejsning i stål og støv og røg på jernstøberier.

Historisk har det vist sig, at der ofte er arbejdsmiljøproblemer både på støberier og i forbindelse med svejsning. På trods af den store fokus, der har været på områderne de senere år, er Arbejdstilsynet derfor også meget bevidst om, at der på støberierne og i forbindelse med svejsning i stål også i fremtiden vil være behov for særlig opmærksomhed.

Line Barfod (EL):

Det er fint nok, at beskæftigelsesministeren siger, at man vil være opmærksom på problemet, men vil Arbejdstilsynet også få de nødvendige midler til at kunne føre tilsyn? Og vil de forskere, der forsker på området, kunne få de nødvendige midler til forskning?

Den artikel, der er i det seneste nummer af SiD's blad, Fagbladet, handler jo ikke om Stålvalseværket, men handler om en, der har arbejdet på et støberi i Vamdrup, og som har været massivt udsat for mangan. Og problemet er, at hvis man ikke forsker i, hvordan mangan påvirker os, og får klarlagt, hvad det er for nogle symptomer, er der mange, der ikke får anerkendt, at det er arbejdsskadesymptomer, de har, så de måske kunne nå at stoppe i tide, inden de blev så ødelagte som mange af folkene fra Stålvalseværket.